

CVETKO GORJANČEV:

Prvi april.

vanček je pritekkel v sobo, kjer je sedela mamica ob beli javorovi mizi in šivala deci srajčke. Noge je imela oprte na stolček in se še zmenila ni za malega, ki je tako rad ponagajal s tem, da je prijel na koncu nit in zakotalil špulico po hiši.

Prav po tihem se je splazil do nje, se prijel z ročico njenega kolena in stopil na stolček ter jo pogledal v oči. A mamica se je delala, kot bi se ne zmenila zanj, ker je vedela, da bo nagajivček spet

eno potuhtal.

Res je Ivanček položil v njen naročaj ročico in na ročico glavico:

»Mamica, jaz bom umrl,« je rekel kolikor mogoče z žalostnim glasom.

»»Le umri, pojdeš pa v nebesa k Bogu, k Mamki božji in k angelčkom, pa zame prosi Bogca.««

»Mamica, se ne boste nič jokali za menoj, če bom umrl?«

»»Seveda se bom.««

Malo je še pomiroval, potem pa je naglo vzdignil kodrolaso glavico, živi očki so se mu zasvetili, pogledal je mamico v oči in se glasno zasmejal:

»Jej, mamica, prvi april, prvi april! Saj ne bom res umrl, mamica, saj se ne boste jokali!«

Da ste ga videli, kako se je veselo smejal ta poredni Ivanček!...

A sedaj je začela kloniti glavica mamici, nizko, nižje, prav v naročaj...

Iznenaden je gledal Ivanček in — molčal.

Mama se ni genila.

Jel ji je kimati glavico.

Nobenega glasu!...

Kje je bil oni srečni smeh! Ustna so se mu nabirala čudno v jok.

Vzdignil je mamino glavico, pa mamica je imela oči zaprte in ko jo je izpustil, je klonila glava zopet v krilo.

Tedaj pa se ni mogel več premagati in je hudo zaplakal.

Mamica pa je dvignila glavico in se nasmejala:

»Ivanček, saj ne bom umrla, veš, danes je prvi april.«

»Mamica, jaz tudi ne!«

Objela ga je in stisnila ljubeče na prvi, in tudi Ivanček jo je potolažen objel.

»Ivanček, daj me tuškaj!«

To je cmoknilo, ko sta se poljubila, potem sta se pa oba vsa srečna smejala, in nobeden ni mislil več na smrt.

Pomlad.

1.

*Vetrič že mileje veje,
jasno zopet je nebo,
solnčni žarki že gorkeje
nam obsevajo zemljó.*

*Tihi log se spet oživlja,
ptičke glasno žvrgole,
vsa природа je že vstala,
zopet je veselo vse.*

*V gozdu brstje že poganja,
travniki spet zelene,
in po solnčnih pobočjih
prve cvetke že dehtë.*

*Srce, hiti v log zeleni,
tam raduj se tudi ti!
Vedi, da pomlad življenja
enkrat le zate žari!*

2.

*Zlati solnčni žarki
pesemce zbudijo,
ptičice že v gaju
zopet žvrgolijo.*

*Vso prirodo cvetje
pisano odeva,
v oživljenem gozdu
slavček spet prepeva.*

*Tudi jaz zdaj ustanem,
v bujni log hitim,
dvojne se pomladi
srčno veselim.*

Arko.

